

Det kommer nemlig ganske an paa, hvad det er for en Stiftamtmand, og hvad det er for en Lærer eller Gaardmand; det maa det rette sig efter i det enkelte Tilfælde. Men den ærede Minister har jo slet ikke noget at gøre med min Stilling, min Stilling kan jo være den ærede Minister ganske ligegyldig. Thi hvad er det, jeg har fremhævet? Jeg har i denne Sag — og jeg har tidligere været inde paa lignende Tilfælde — fremhævet den umaaelige Respekt, som Ministrene stundom have for den almindelige Valgret, at naar den ærede Minister kan komme den til Livs ved den privilegerede Valgret, saa er den ærede Minister der. Nej, det er jo vanskeligt for os her at sige, hvem af de to, der egner sig bedst til at bestyre denne Bane. Den ærede Minister mener nu, at det ærede Medlem for Varde egner sig bedst dertil, det er ikke saa godt for Stiftamtmanden, siger han, der bor i Ribe, men derimod har det ærede Medlem for Varde, der er i København det halve Aar ganske anderledes god Lejlighed til at være Formand for Bestyrelsen af denne Bane. Men var det ikke meget fornuftigere, om den ærede Minister lod dem om det, som sidde derovre i Egnen og bedst kende Forholdene. Og der har jeg nævnt — men den ærede Minister lod selvfølgelig det ligge — at der ude fra Landet netop var Ønske om at faa Stiftamtmanden til Formand. Jeg har nævnt, hvorledes Afstemningen faldt, at de 10 delegerede derovre, den almindelige Valgrets Repræsentanter, stemte saaledes, at de 7 blev givne Stiftamtmanden, og de 3 det ærede Medlem for Varde, men saa kom som sagt den privilegerede Valgret den ærede Minister til Hjælp. Den ærede Ministers Slutningsbemærkning om Benet og Kødet skal jeg ganske lade ligge, thi den ærede Minister ved, at min Bemærkning om, at de pillede det halve Kød fra Benet, jo slet ikke var knyttet til, hvem der blev Formand. Nej, den ærede Minister vil vide, at den var knyttet til en Bemærkning, jeg fremdrog af det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme), det var ganske naturligt, at Venstre gav sig til at gnave sine egne Ben. Se, den kunde den ærede Minister godt have ladet ligge. Det vilde have været værdigere, om den ærede Minister i det hele taget havde holdt sig til Sagen, og ikke havde blandet min Stilling til Stiftamtmanden og til en æret meget kær Kollega, med hvem jeg har arbejdet sammen i et Udvalg paa allerbedste

Maade, og hvem jeg personlig sætter overmaade stor Pris paa.

Maa jeg sluttelig bringe en Sag frem til den højtærede Forsvarsminister. Det er en Afskedigelse, som har vakt megen Opsigt, nemlig at Kaptajn Schoubye i Forstærkningen er bleven afskediget paa en, som det forekommer mig, noget underlig Maade. Det forholder sig saaledes, at Krigsministeriet i de senere Aar, inden det ansætter Folk som Kompagnichefer i Forstærkningen — og dertil hører Københavns Væbning — har afæsket de velkommende en Erklæring om, at de vilde være villige til at andrage om at blive satte udenfor Nummer, saa snart Ministeren maatte ønske det. Paa den Maade vil Ministeriet være i Stand til at faa dem fjernede og faa Pladserne der til Raadighed for Kaptajner eller Premierløjtnanter af Hæren, der falder for Aldersgrænsen, og som man ønsker overflyttede. Dette tilsyneladende noget mærkelige Forhold, at man afæsker dem denne Erklæring, inden man ansætter dem, maa vel hidrøre fra, at man mener, at man ikke er ganske berettiget til at gaa hen og afskedige de paagældende overflyttede Officerer, naar det behager Ministeriet; ellers synes jeg nemlig ikke, der er nogen rigtig Grund til at afæske dem en saadan Erklæring, navnlig dem, der have gjort frivillig Tjeneste i Væbningen eller Forstærkningen som Løjtnanter og ofte have gjort denne Tjeneste i en lang Aarrække — der er en, der har gjort den i hele 14 Aar — og som, efter at have gjort denne frivillige Tjeneste som Løjtnanter, ere udnævnte til Kompagnichefer. Nu er det saaledes, at i Sommer har Ministeriet tilskrevet Væbningen med Anmodning om, at den vilde faa 3 saadanne Kaptajner til at afgive Erklæring om, at naar de bleve anmodede om at søge deres Afsked, vilde de ogsaa gøre det. Disse 3 Kaptajner nægtede at gøre det, da de satte Pris paa den militære Stilling. Men saa viste det sig, at den Vej var det ganske overflødigt for Ministeriet at gaa, thi saa skriver Ministeriet, da det nu netop har en Kaptajn, som det skal have overflyttet, idet han falder for Aldersgrænsen — og som i øvrigt anses for en meget dygtig Mand — til Væbningen, at nu skal man have Plads, og man anmoder den da om at indstille en af de 3 Kaptajner til Afsked. Alle 3 ere ansete for meget dygtige Folk, og det eneste, der var at gøre, var da at tage Hensyn til, hvem der økonomisk bedst